

Volám sa Tomáš Hrebeň, narodil som sa a žijem v Prievidzi. Teraz som študentom 1. ročníka inžinierskeho štúdia v Žiline v odbore *Systémy pre podporu rozhodovania*. Rád by som vám povedal svoj príbeh, ako som spoznal Boha a ako on jedná v mojom živote.

Narodil som sa 16. 10. 1988 v Bojniciach. S Bohom som sa prvýkrát stretol u svojich starých rodičov. Bol som ešte malý chlapec, keď mi babka pred spaním čítavala bibliu pre deti a pred spaním som sa modlieval modlitbu, ktorú ma naučila.

Keď začalo obdobie školskej dochádzky, rodičia ma zapísali na Piaristickú základnú školu. Bolo to veľmi pekné obdobie, kde som sa mohol lepšie zoznámiť s Bohom. Začal som pravidelne navštevovať kostol a zúčastňovať sa na omši. Každú nedeľu som s bratom a s maminou navštevoval nedeľnú omšu. Po skončení 4. ročníka základnej školy som začal miništrovať v kostole. Miništrovať som začal koncom školského roka a hneď cez prázdniny som sa začal pravidelne zúčastňovať rannej omše, ktorá začínala o 6:45. Cítil som, že toto je to miesto, kde mám byť, pociťoval som, ako by ma Boh volal k sebe. Veľmi som tomu nerozumel, ale aj tak som aj naďalej chodieval do kostola. Raz, ani neviem, kedy to bolo, sme sa so spolužiakmi rozprávali o tom, že kto a prečo chodí do kostola.

Spolužiačka povedala, že tam chodí preto, lebo ju k tomu nútia rodičia. Vo mne sa niečo zlomilo. Mal som otázku, čo je to za Boha, keď tam človek musí chodiť. Ja som tam chodil preto, lebo som chcel a ona tam chodí, lebo ju k tomu nútia. Preto som si povedal, že ja tam chodiť už nebudem – a tak som aj spravil.

Kostol som navštevoval len cez školské omše a to bolo raz do mesiaca. Keď som bol ôsmak, začal som sa venovať horolezectvu. Tu som sa stretol a zoznámil s Tomášom Fidesom. Pamätám si, že sa ma niekoľkokrát pýtal, či chodím do kostola. Odpovedal som, že nie a tým skončil rozhovor o Bohu. Raz nás zobral na skaly do Porúbky. Bol to pekný výlet, cestou domov sa ma začal pýtať na Boha. Bolo to prvýkrát, čo som sa s niekým o Bohu rozprával.

Už si nepamätám, čo všetko mi povedal, ale viem, že v mojom srdci zasial malé semiačko, ktoré odvtedy začalo rásť. Išiel som k babke spýtať sa, či nemá Bibliu, aby som si ju mohol prečítať. Je zaujímavé, že keď mi ju dala, tak som ju mal pár týždňov doma položenú na policike a ani som sa jej nedotkol. Necítil som nijakú potrebu ju čítať a zobrať do ruky.

Keď som ju napokon zobral a začal čítať Evanjelium podľa Matúša, uvidel som, ako veľmi som hriešny, koľko zlého som robil, čo som ani nevedel, že je zlé. Postupne vo mne rástla zvedavosť a túžba vedieť o tom viac. Spomínam si na verš: „Čiňte pokánie a verte v evanjelium, lebo sa priblížilo kráľovstvo Božie“ (Marek 1:15). Bol to jeden z prvých veršov, ktorý ma zasiahol.

Na začiatku som si myslel, aký je to jednoduchý verš, že bude pre mňa ľahké ho vložiť do svojho života. Vtedy som ani netušil, ako dlho bude trvať, než to naozaj budem žiť a stane sa

súčasťou môjho života. Rád by som sa tu chvíľku zdržal a ukázal na sebe, ako som sa pozeral a čo som si myslel o tomto verši. Pokánie som na začiatku bral tak, že stačí oľutovať svoje hriechy a potom môžem ísť s čistým svedomím ďalej.

Naivne som si myslel, že vždy keď spravím nejaký hriech a oľutujem ho, bude všetko v poriadku. Postupne sa to u mňa stalo takou rutinou, že som hrešil, oľutoval som to a šiel som ďalej ako predtým. Často som páchal smilstvo, a potom som to oľutoval. Teraz už viem, že to nebola úprimná ľútosť a že to nebolo vôbec pokánie. Túžil som po úplnom odpustení hriechov a po úplnom oslobodení. Pán Ježiš cez Bibliu, kázne, kresťanské pesničky ku mne prehováral a ukazoval mi všetky veci, ktoré som potreboval vedieť.

Celý ten čas, keď som ho spoznával, som cítil, že je mi nablízku, že ma začína viesť po svojej ceste. Ešte mám na srdci jeden verš, ani neviem, kedy som sa k nemu dostal, ale čo ten verš hovorí, bola otázka, ktorá ma dlhý čas trápila. Ten verš sa v Biblii nachádza v Evanjeliu podľa Jána 14:5-7: Tomáš mu povedal: „Pane, nevieme kam ideš. Akože môžeme poznať cestu?!“ Ježiš mu odpovedal: „Ja som cesta, pravda a život, nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa. Ak poznáte mňa, budete poznať aj môjho Otca. Už teraz ho poznáte a videli ste ho.“ Je to veľmi pekný verš, ktorý dal odpoveď na moju otázku, ako ho mám nasledovať, ako mám ísť za ním.

Raz sa ma na tréningu Tomáš spýtal, či by som nemal záujem ísť do zboru. Keď som to počul, tak ma hneď napadlo, že je to dáky spevácky zbor, no bol to kresťanský zbor. Bol to vtedy pekný čas pre mňa, veľa som sa dozvedel a veľa som sa mohol pýtať a aj som dostal odpovede na otázky, ktoré som mal. Videl som, že je to úplne niečo iné ako v kostole. Postupne som začal viac spoznávať Boha a učiť sa o ňom. V srdci som mal túžbu hovoriť o tom kamarátom, rodičom, bratovi, starkej a všetkým známym, ktorých mám.

Spomínam si, ako by to bolo včera, keď som prvýkrát hovoril o Bohu svojej starkej. Prvý deň to aj prijala a bola spokojná. Keď som od nej odchádzal, tak som bol veľmi spokojný aj ja, že som jej mohol o Bohu povedať. Na druhý deň, keď som k nej prišiel, hneď sa ma začala vypytovať, kam to chodím, čo tam robíme, a presviedčala ma, že je to sekta a mal by som s tým prestať. Prvýkrát som mal strach z toho, čo príde. Ďalší deň, bol to piatok, som si večer išiel do sokolovne zaliezť. Po príchode domov sa ma rodičia začali vypytovať, kam to chodím, čo tam robíme a zobrali mi Bibliu, čo som dostal a aj tú moju prvú. Bol to veľmi ťažký večer pre mňa, cítil som sa slabý, že to nezvládnem. Počas rozhovoru som sa modlil, nech je Pán pri mne, nech mi dá múdrosť, ako im mám odpovedať a nech ma prevedie cez túto situáciu. Na druhý deň ráno som im musel sľúbiť, že tam už nebudem chodiť a že s tým prestanem. Pre mňa prestať navštevovať zbor bolo veľmi ťažké, veď som túžil vedieť o Bohu viac.

Vplyv mojich rodičov a starkej spôsobil, že som postupne prestal chodiť na mládež a postupne som si prestal čítať aj Bibliu. Túžba po Božom slove a po Bohu u mňa však bola stále. Tú jeden rozhovor nemohol zničiť a ani zastaviť. Ako plynul čas, pomaličky som si začal čítať Božie slovo a postupne som opäť začal chodiť do zboru. Bol som rád, že som mohol zase navštevovať kresťanský zbor a byť v prítomnosti Boha.

Po nastúpení na vysokú školu som vyznal, že Boh je mojím Pánom a že ho chcem nasledovať. 20. decembra 2008 som bol pokrstený. V rovnakom období som sa začal stretávať aj so svojou bývalou priateľkou, ale pod jej vplyvom som začal odpadávať od Boha. Čítal som v Božom slove, že nemáme ťahať cudzie jarmo s neveriacim, vedel som o tom, ale aj tak som vo vzťahu pokračoval, bol som zaslepený a nevidel som, kam smerujem, nechal som sa unášať a nech ma ona vedie, tak ako ona chce. Teraz už viem, že to bola chyba.

V tom istom roku som podnikol svoju prvú cestu do USA, kde som býval u kamaráta, s ktorým som navštevoval kresťanský zbor v USA. Bolo to pre mňa úžasné obdobie. Vždy som sa v nedeľu tešil do zhromaždenia. Cez týždeň som navštevoval aj spevácky zbor. Cítil som, že som

naozaj šťastný. Po návrate z USA som chcel zmeniť svoj život, chcel som dať viac priestoru Bohu, ale nevedel som ako. Vo vzťahu som naďalej pokračoval a bol som postupne ťahaný od Boha preč, čo sa mi nepáčilo, ale nevedel som, ako to mám zastaviť a ako mám z toho ísť von.

2. ročník na vysokej škole som prežíval striedavo s Bohom a aj bez Boha. Cez leto som šiel nazad do USA, kde som mohol byť v Božej prítomnosti, tešil som sa, že budem môcť ísť do zhromaždenia. Keď som sa vrátil z USA, nastúpil som do 3. ročníka, kde ma čakala bakalárka. Vo voľnom čase som chodil doučovať matematiku a navštevoval som aj priateľku. Bolo to zaujímavé obdobie, lebo som bol úplne vyčerpaný. Nestíhal som si čítať Božie slovo a ani modliť sa.

Ale je úplne úžasné, ako ma Pán zastavil a ako mi ukázal, že sa mám zastaviť. K tomu sa hodí jeden verš: „Márnosť, len márnosť“ – hovorí Kazateľ. „Márnosť, len márnosť, všetko je iba márnosť“ (Kazateľ 1:2). Takto sa dá zhrnúť to, čo som žil, naháňal som sa za peniazmi, naháňal som sa za vzťahom a tomu, čo má skutočnú a večnú hodnotu, som sa zabudol venovať. A tou hodnotou je pravé Božie slovo, vzťah s Ježišom. Ale Pán Ježiš na mňa nezabudol a držal ma vo svojich rukách a niesol ma tak, ako je to napísané v básni Stopy v piesku.

Dňa 9. 11. 2010 som sa nadržanom zobudil s tým, že mám asi zaľahnuté v ušiach. Nič som si z toho nerobil, veď ráno to bude už lepšie. Ráno som nepočul, ako mi zvoní budík, neregistroval som, kedy ocino odišiel do práce.

Táto udalosť ma troška vystrašila, lebo som mal tušenie, že to bude niečo vážnejšie ako len zaľahnutie v ušiach. Šiel som do školy, ale po ceste som sa ešte zastavil v kancelárii u tety, povedal som jej, čo mi je a že sa cítim nejako zle. Šli sme k doktorovi, ten ma poslal hneď k ušnému na nejaké prefúknutie. Tam ma prehliadli, spravili meranie a poslali ma hneď do nemocnice v Bojniciach s tým, že som stratil sluch na 98 %.

Bol to pre mňa neskutočný šok, zistiť, že som skoro hluchý na jedno ucho. Opäť som zavolať tete, nech po mňa príde a povedal som jej, čo sa stalo a čo mi doktor zistil. Ona medzičasom skontaktovala ocina a povedala mu, ako som pochodil u lekárov. V prvých hodinách som si ani riadne neuvedomoval, čo sa to deje, a aké to bude mať následky na môj život. V Bojniciach u ušného ma doktor prehliadol a zavolať do TN, či nemajú voľné miesta na hyperbolickú komoru, ktorá by mohla urýchliť liečbu. V tom čase, keď som bol v nemocnici, bývalá priateľka išla na ples. Bolo to dosť bolestivé, ale aj dobré zároveň. Začal som si viac uvedomovať, kam sa môj život uberá, a aj to, že je načas s tým niečo spraviť. Vedel som, že to nebude ľahké, ale tiež som vedel, že je tu Boh, ktorému na mne záleží.

Čas v nemocnici bol pre mňa úžasný. Prišlo ma navštíviť zopár bratov. Každá návšteva bola pre mňa výnimočná a tešila ma. Párkrát sme sa aj modlili a ja som cítil, že sa blíži nejaká zmena v mojom živote.

Táto zmena nastala 13. februára, kedy sa so mnou moja bývalá priateľka rozišla a ja som cítil, že som slobodný a že môžem slobodne kráčať za Bohom, budem môcť navštevovať zhromaždenie v Prievidzi. Bol som vtedy veľmi rád a aj smutný zároveň z toho, čo sa stalo, ale

vedel som, že je to Boží plán a zámer.

V máji som mal promócie po tom, ako som vďaka Bohu spravil štátnice a obhájil svoju bakalársku prácu. V septembri som nastúpil na inžinierske štúdium v Žiline, kde som začal navštevovať kresťanský zbor a kde som sa aj zoznámil s Petrom Pavelkom, s ktorým som sa mohol vzdelávať a aj modlievať. Veľmi mi pomohol pri budovaní môjho vzťahu k Bohu. Bolo to dakedy koncom marca, keď som sa s ním stretol a povedal som mu, že sa s ním chcem modliť. Potreboval som vložiť svoj život do Božích rúk. Bohu som znovu chcel dať svoj život. Chcel som, aby všetky moje problémy, čo som mal, všetko, čo ma trápilo, aby to zobral a aby moje srdce naplnil svojou láskou. Keď som sa domodlil, tak som cítil, že modlitbu vypočul a hneď som mal úsmev na tvári. Bol som šťastný, že som to mohol spraviť a že môžem za ním teraz kráčať a nasledovať ho.

Ako je napísané v Zjavení Jána 3:20: „Hľa, stojím pri dverách a klopem. Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojdem a budem s ním večerať a on so mnou.“ Celý ten čas, keď som hľadal Pána Ježiša a snažil som sa ísť za ním, Pán Ježiš pracoval na mojom srdci, celý ten čas ho menil, aj vtedy, keď ja som nebol ochotný ho počúvať. Je úžasný, koľko mal so mnou trpezlivosti a že čakal dovtedy, dokiaľ som mu neotvoril svoje srdce a nedal mu tam priestor. Som veľmi rád, že som spravil to správne rozhodnutie, že som ho pustil do svojho srdca a že môžem teraz s ním kráčať. Veľakrát som padol a určite aj padnem, ale viem, že Ježiš stojí pri mne a dáva na mňa pozor a drží ma vo svojom náručí tak, ako matka drží svoje dieťa v náručí a dáva naň pozor. Keď dieťa robí prvé kroky, tak matka stojí za ním. A tak je to aj s Pánom Ježišom, keď kráčam po jeho ceste, on stojí pri mne.

Teraz každé ráno, keď vstávam, moja prvá myšlienka patrí jemu. Ráno bez Božieho slova si už

neviem ani predstaviť. Vždy keď si ho čítam, tak ma ním Boh vyučuje a premieňa na svoj obraz.

Rád by som ešte ku koncu povedal jeden menší príbeh, ktorý sa mi stal pred pár týždňami. V škole sme dostali zadanie na jednu semestrálnu prácu. Bolo to zaujímavé zadanie, ale mal som aj dosť inej práce, ktorej som sa potreboval venovať, a tak som nestíhal semestrálnu prácu spraviť, ako bolo treba. Deň pred odovzdaním som začal robiť poslednú časť práce a vo vnútri som sa cítil veľmi sklúčený a smutný, lebo som sa bál, že to nestihnem, a ak mi Pán Ježiš nepomôže, tak to ani nespravím. Bolo okolo 24:00, keď som sa cítil najhoršie. Ako vždy keď som mal ťažkosti, šiel som na kolená a začal som sa modliť. Ešte som ani nepovedal svoju modlitbu a na messengeri mi prišla otázka od kamaráta, či nepotrebujem pomoc so semestrálkou. Je úplne úžasné, ako sa Pán Ježiš o nás stará. Je to tak, ako je napísané v Biblii: „A stane sa, že skôr ako budú volať, ja sa ohlásim; kým ešte budú hovoriť, ja vyslyším“ (Izaiáš 65:24). Bolo úplne úžasné, keď som povedal svojej priateľke – Betke, čo sa mi stalo – ona mi napísala, že čítala tento verš. Vo svojom srdci som cítil neskutočnú lásku, že Pán ma neopustil a stojí pri mne. Nebojme sa preto mu predložiť všetky svoje problémy, ťažkosti, všetko, čo nás trápi a ťahá nás od Ježiša preč. On naše modlitby vypočuje a bude sa o nás starať. Tak ako sa píše v Žalme 139. On vie o nás všetko, vie, čo potrebujeme, vie, čo prežívame. Tak sa nebojme mu to zveriť a smelo kráčať za ním.

11. 4. 2012